

Από Χ

Μέρα παρά μέρα

ΤΟ ΝΑΥΤΑΚΙ

Με την πρώτη «μαούνα» κατέβηκε βιαστικό τὸ ναυτάκι στὸ λιμάνι τῆς Λεμεσοῦ. Οἱ ταξιδιωτὲς ἀπόρησαν:

—Ἐσὺ ποὺ πᾶς;

—Κατεβαίνω, νὰ δῶ τοὺς δικούς μου.

—Κύπριος εἶσαι;

—Κύπριος, ἀμέ; εἶμαστε πέντε ὅλοι στὸ πλοῖο.

(Κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη τοῦ ἡ βενετσιάνικη κούκλα, γιὰ τὴ μικρὴ ἀδελφούλα).

—Ἀπὸ ποῖο μέρος;

Ἄναφερε ἓνα χωριουδάκι τῆς Πάφου, σκαρφωμένο στὸ βουνό.

—Καλὰ, ἀφοῦ μιὰ ὥρα θὰ μείνει τὸ πλοῖο, δὲν προλαβαίνεις...

—Θὰ ἔρθουν στὸ λιμάνι οἱ δικοί μου. Ἔρχονται κάθε βδομάδα...

Ἀπὸ ψηλά, στὸ καράβι, ἓνας ἀξιωματικὸς τὸν πειράζει.

—Μὴν ἀργήσεις καμαρότε, τὸ πλοῖο φεύγει σὲ μιὰν ὥρα.

—Ἐντάξει, δὲν ἀργῶ...

Πηδᾶ πρῶτος στὴν ἀποβάθρα, πέφτει στὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας, τῆς θειᾶς, τοῦ ἀδελφοῦ, ποὺ περιμένουν ὅλοι ὄρθιοι (ποιὸς ξέρει πόσες ὥρες) τὸν ταξιδευτὴ.

—Καλῶς τὸ γιό μας! Κάθονται σὲ μιὰ γωνιά, μοιράζει τὰ δῶρα του, αὐτὸ γιὰ τὸν μικρὸ ποὺ πάει σχολεῖο, οἱ κάλτσες μάλλινες, γιὰ τὸν παπποῦ τὸ μαντήλι γιὰ τὴ μητέρα.

—Γιέ μου, φορῶ ἐγὼ τέτια μαντήλια; Καὶ δακρύζει ἡ μάνα.

—Γιατὶ νὰ μὴ φορέσεις μανά! Νὰ δεῖς πῶς τὰ φορᾶνε οἱ κυράδες στὴν Ἰταλία.

—Πές μας τίς εἶδες, τί εἶδες; (λάμπουν τὰ μάτια τῆς νεαρῆς ἀδελφῆς ποὺ κάθε βδομάδα νοερά μπαρ κάρει μαζί του γιὰ ξένους γιαλοῦς).

Καὶ λέει καὶ λέει, κι' ὕστερα ρωτᾶ γιὰ τὸ χωριό, γιὰ τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ τοὺς παλιόφιλους. Κι' ὥσπου νὰ στεγνώσουν τὰ δάκρυα τοῦ ἀνταμώματος ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν τὰ ἄλλα, τοῦ ἀποχωρισμοῦ...

—Νὰ προσέχεις γιέ μου, νὰ μὴ σκύβεις πολὺ στὴ θάλασσα...

—Τὰ πράγματα σου νὰ τὰ κλειδώνεις...

—Νὰ τρῶς καλά, νὰ μὴ μαραζώνεις...

Ἡ τελευταία μαούνα πρὸς τὸ πλοῖο παίρνει μαζί της τὸ δεκαεξάχρονο ναυτάκι.

—Τὸν ἄλλο μῆνα θὰ πάρω μιὰν ὀλόκληρη μέρα ἄδεια, θάρθω στὸ χωριό...

Τὸ πλοῖο, κατάσπρο, θὰ ξεκινήσει σὲ λίγο γιὰ τὸ τουριστικὸ τοῦ δρομολόγιο. Κι' ὁ μικρὸς καμαρωτός (μόλις δυὸ μῆνες στὴ θάλασσα) θ' ἀρχίσει τὴ ρουτίνα γιὰ τὸ μεροκάματο, περιμένοντας ἐκείνη τὴ μιὰ ὥρα κάθε βδομάδα ποὺ θὰ ξανανταμώσῃ στὸ λιμάνι τῆς Λεμεσοῦ μετὰ τὸν «κόσμο» του.